

GIỮA LÒNG CUỘC ĐỜI

Quách Thoại

Giữa Lòng Cuộc Đời
thơ Quách Thoại
bìa Thái Tuấn
phụ bản Duy Thanh, Thái Tuấn, Ngọc Dũng
tạp chí Văn Nghệ xuất bản lần thứ nhất
năm 1962

VĂN NGHỆ
chủ nhiệm: Lý Hoàng Phong
trị sự: Phí Ích Nghiễm
554 Trương Minh Giảng Sài Gòn

Quách Thoại qua nét vẽ Duy Thanh

Tôi Khóc

ôi con người thế kỷ ở trong tôi
đã cất xong ngôi mộ cạnh hồn đời
mà thiên đàng hiển hiện ngự trên ngôi
cho nên tôi khóc tôi khóc hoài không thôi

Thước Dọc

đứng im ngoài hàng dậu
em mím nụ nhiệm mầu
lặng nhìn em kinh ngạc
vừa thoáng nghe em hát
lời em cả thiên thâu

ta sụp lạy cúi đầu

Nostalgic Blue

địa ngục đen sầu thăm thăm

trần gian tằm tôi bợ vợ
hồn nhỏ buồn thương lệ thấm
nhìn ra nhìn ra xanh thắm đợi chờ

biên biệt vô cùng vọng nhớ
nào đâu hình ảnh tình yêu
lòng tím ngàn năm nặng nợ
lạc loài vật vương cô liêu

Ta Đi

ai réo gọi hồn ta trong hiện tại
ta trở về một buổi sớm hồng mai
vũ trụ ơi ta đã sống những đêm dài
thương những cái vô cùng viễn vọng
yêu gần gũi cái muôn đời ngưng đọng
và hôm nay ta trở lại trong ta
rộn lòng lên ta ca lại khúc ca
của vĩnh viễn dâng cao hồn vĩnh viễn
của cuộc đời ta đón mời đưa tiễn
hôm nay xuân đã về hết đau thương
tóc xanh tươi ta vội vã lên đường
say hoa lá và gió trời thom mát
ta đã đi và thiên nhiên đã hát
nhạc nhã lời trong khắp cả bao la
ta đã đi và còn mãi đi xa
ai gọi hỏi về đâu ai đoán biết
một cụm mây trời nặng lòng luyến tiếc
vài cây cỏ đại rung động niềm thương
hãy biết cho ta xuân đã đưa hương
tả áo trắng bên đường
và nắng hường rạng chói
ta đứng chết giữa đất trời không nói
ta ngắt người cát tiếng gọi cuồng si
hỡi Tuyết Mỹ em ơi em đến giữa mê ly
ta cùng em ta sống mãi ta đi

Gió Bão Qua Rồi Chẳng

gió bão qua rồi chẳng
dằng dặc đau thương sâu quá lắm
mấy ngàn năm lịch sử
âm u sao còn gieo nặng
ta một hồn thi sĩ

những chiều đi không nói năng
hỡi cuộc đời
hỡi bình minh ánh nắng
ôi mệnh mang biển không gian trầm lặng
núi rừng xanh
rực rỡ ánh sao băng
vũ trụ vô cùng
xe nhật nguyệt còn lăn
âm dương hằng biến hóa
giai điệu mùa xuân qua
đại dương lòng bể cả
trùng điệp ruộng đồng bao la
giữa hôm nay
ta nhìn ra
và cất giọng hát một lời ca
ôi lời ca hoan lạc
ấn niềm vui hy vọng chan hòa
ta say mê tin tưởng
tình ta kết trắng một vòng hoa
hỡi loài người ta chiêm ngưỡng
xuân đã về
hòa bình vô lượng
đưa tay lên
ta nắm lấy thiên đường

Còn Sáng Tạo Ta Hãy Còn Sáng Tạo

*chung tặng các văn thi hữu
riêng tặng Thanh Tâm Tuyên và Mai Thảo*

tôi đổ lệ khóc đêm nay
nào các anh có biết
khi tôi đọc những bài văn anh
bài thơ anh thấm thiết
những mối tình yêu đời bất diệt
của lòng anh của hồn anh trinh khiết
hiện nguyên hình trên chữ mực vừa in
tư tưởng giòng câu chứa đựng vạn niềm tin
bao tâm huyết đổ dồn trên ý nghĩ
thơ tho thay những ý tình tế nhị
nói không cùng những cảm động ẩn trong lời
tôi biết các anh những kẻ đã khóc đã cười
là những kẻ còn tin yêu vững sống
còn sáng tạo các anh còn sáng tạo
mặt trời mọc
mặt trời mọc
rung rung mùa hoa gạo

lỡ một ngày mai tôi chết trần truồng không com áo
thì hồn tôi xin phảng phất chón trắng sao
để nhìn các anh
như vừa gặp buổi hôm nào
và trong câu chuyện tôi sẽ cười nhắc bảo
còn sáng tạo ta hãy còn sáng tạo

Hợp Tấu

đùng hoi hóp nữa
đùng than khóc nữa
hỡi linh hồn ta
chập chòn xao xuyên lửa
bởi hôm nay
ta vừa gặp ta
ánh sáng nằm nghiêng ngã giữa
màu sắc dựng thành muôn cánh cửa
đêm và trưa
âm dương hòa đôi lứa
cảm giác tìm nhau tắm rửa
không gian với thời gian lẫn lộn
gặp nhau vừa khi đứng giữa
trong một giờ thiêng chung dựng
ấm cúng vô cùng
và sâu thẳm mộng lung
ta thấy trong ta
ái tình giao tay làm khối lượng
nghệ thuật nằm trong kiến trúc
phảng phất lời lẽ một làn hương
tâm linh bỗng nhiên thành vũ trụ vô lường
thực tại bao trùm bởi ảo tưởng
đâu biết màu xanh hay chính ấy âm thanh
ta nghe bản hợp tấu đang thành
ai hát chi mà rạo rục
dưới đáy linh hồn ta vắng lạnh
bài ca kỳ diệu víu trời xanh
sự vật hiện về trên phim ảnh
nhân loại đi về trong chón ta
mắt mát gì đâu nơi vô cùng chân ngã
ta nghe kết thành
âm thanh bao nhiêu thế giới kỳ lạ
giữa sâu xa

Anh Hãy Hát Bài Ca Đông Phương Mầu Nhiệm

tặng Hà Việt Phương

anh hãy hát bài ca đông phương mầu nhiệm ấy
tay hư vô ôm vũ trụ tròn đầy
anh hãy cứ ngồi yên điềm tĩnh vậy
sóng gió gì xe tiến hoá vùn xoay
ta sẽ gặp nhau trái đất còn quay
đường luân chuyển không ra ngoài nẻo đạo
ai vừa đi qua mỏng manh tà áo
gương hư vô còn giữ mãi bóng người
bởi hôm nay xin anh giữ nụ cười
tôi nín khóc đời thiên nhiên hàn gắn lại
ôi vỡ lẽ mộng vàng chưa được hái
đời nhân gian hoa trái tái tê mầu
tôi kêu lạy xin Như Lai hăng ấn náu
giữ hồn tôi lụi sợ trước hư vô
anh hãy hát giùm tôi lời ca vĩ đại
của im lìm huyền bí của đông phương
anh hãy ca giùm tôi bài kinh bác ái
của tình thương thành thật tại vô lường
anh hãy ngâm giùm tôi lời thơ trở lại
để ôm đau tôi cố bước theo đường

Tôi Viết Bài Thơ Xuôi

tại sao các anh ra về tôi buồn
hoàng hôn ánh sáng nhạt
tôi không hiểu khi nhìn
những hình bóng đồ dài thân yên
cũng như con đường buổi chiều
sau cơn mưa
chúng ta là những người bạn
gặp nhau cách từng ngày từng bữa
thế mà thấy vẫn chur vừa
chỉ muốn kéo dài phút ngồi gần nhau hơn nữa
bởi lòng quá cô đơn
như đời cô độc
mà linh hồn ta đi xuống dốc
trong nỗi khát vọng vô cùng
trong nỗi đòi hỏi mông lung
ôi những tâm hồn nghệ sĩ
chúng ta không quý lâu được ở ghé nhà thờ
chúng ta yêu cực điềm một người đàn bà

nhưng vẫn muốn chết
sau khi làm xong một bài thơ
chúng ta là những kẻ hoàn toàn bơ vơ
không chịu thở theo nhịp đều hơi thở
nhưng vẫn có thể chiến đấu đến chết đi
vì quá yêu cánh tay giản dị một người thợ
chúng ta ích kỷ tự ái thờ ơ
nhưng vẫn luôn luôn thương yêu niềm nở mong chờ
khổ thay những tâm hồn chiến tranh nặng nợ
là chúng ta
những kẻ bộ hành dưng dưới một mái hiên ga
để thấy tàu đi rồi khóc
và lại nghĩ rằng
mình cũng đã từng đi
nhưng vẫn thấy linh hồn còn nặng nề cực nhọc
ôi làm sao tránh nổi u sầu hiểm hóc
phải chăng chúng ta chỉ còn một con đường
có thể đưa về hoan lạc
ấy là lao đầu vào sự sáng tác
để tìm thấy vũ trụ của chúng ta
luôn luôn đổi khác
đàn rớt
hoàng hôn ánh sáng nhạt
sao các anh ra về im lìm
không một ai ca hát

Ta Sẽ Đến

ôi đời dài vạn kỷ
ta tiếc thương trăng diêu huyền cũ kỹ
lung linh trời màu nhiệm ngõ hoang xưa
đường hôm nay đường hôm nay đầy ánh mai trưa
ta vui sợ nghe tiếng xe đời mới tới
hoa rục rở trên những luống cày mới xới
đêm tối về sờ soạng bóng ma chơi
linh hồn ơi và thể xác của người
ta lo ngại cho mỗi từng hơi thở
tiếng người ca hay lời người than thở
ta run lên cảm động đến ngậy khờ
cuộc đời ôi tươi sáng buổi ban mai
biết chẳng người cõi lòng ta nức nở
mắt ánh ngời thắm đỏ nét môi tươi
tóc đen xanh em hé nở nụ cười
nhìn đau khổ ta tưởng chừng bờ ngõ
kia đóa quỳnh hoa đang độ thì hé nở

huong trần gian hồn thi sĩ ước mơ
ôi tội lắm lưỡi dao người xin chờ
cho ta nhìn những nụ cười mới xanh to
cho ta thương vũ trụ ta tôn thờ
ta sẽ đến hai chân quỳ nâng đỡ
mẹ đời ơi hồn xác đã bơ phờ
ta sẽ đến dâng trọn mình tôi tớ
đẩy xe đời qua hết nẻo hoang sơ
ta xót xa nhìn thế kỷ mong chờ
đợi nhân loại trong mùa xuân sắp nở

Ta Úp Mặt

ta úp mặt mình ta khóc nức nở
xuân đời lên một mùa hoa mới nở
thiên giăng cười trên môi nụ còn tươi
vũ trụ xanh bừng đỏ giữa tim người
lòng hữu hạn ước mơ thương đời vô hạn
tối trần gian khát vô cùng ánh sáng
trăng đã về màu nhiệm chiếu không gian
chuông vừa ngân thôn thức nhạc niết bàn
ta úp mặt mình ta khóc nức nở
cả loài người đang gục đầu than thờ
mộng cũ tình xuân còn đâu ước mơ
đèn văn minh đốt cháy rụi bàn thờ
tàu hiện tại bánh xoay về hoang dại
đò sông ơi đã gãy rồi bánh lái
cuồng phong cuồng phong sóng dậy buồm chìm
lạc loài kêu xơ xác một đàn chim
ai hoi hóp đang vùng vằng giữa bể
hát ca chi lạc lâm rồi thế hệ
ta kêu lên nhân loại hãy đi về
trời xanh kia còn say đắm si mê
yêu tất cả một tình yêu bất diệt
thương tất cả một tình thương tha thiết
sáng soi thay là ánh sáng mặt trời
rõ ràng thay là tiếng nói không lời
trong đau khổ người nghe chẳng điệu lý
trong tiến bộ người thấy chưa vô lý
trăng sao cười chân lý sáng hư vô
ta cúi xin thế giới thoát mơ hồ
ta úp mặt mình ta khóc nức nở
vì thương yêu ta xót xa than thờ
tình thi nhân lòng thú thi lệ mờ
cảm hồn đau ta viết vội thành thơ

ta úp mặt mình ta khóc nức nở

Mai

ta hát một mình ta
dưới trời thu chiều tà
khi nắng vàng hoi hóp ngả
ôi những đông qua
lạnh lòng khô héo lá
hôm nay ta dẫu nỗi buồn khó tả
xin giòng châu hãy khoan rơi
để ta nhìn hoàng hôn ta vui ca
vì ta biết rồi tàn tạ
bóng đêm dài sẽ đi qua
ta mơ một ngày mai đây ánh sáng
ôi bình minh rạng ngời cao cả
nắng thiêng liêng rạo rức giữa ngàn hoa
niềm vui chi kỳ lạ
sương sớm mai non
gió hiền ngon ngọt
cỏ xanh tươi trên khắp nẻo đường mòn
chim rừng khê hót
khắp trên ngõ đời
những em bé con
mầm thế hệ
ôi chao tinh khôi vô kể
hỡi già nua giòng lệ
lộc đương lên
vũ trụ trẻ môi son
triều tiến hóa
hy vọng mãi mãi còn
ai buồn chi thảm họa
mùa xuân đang nở đóa
thiên nhiên cười gió lạ nhịp trăng sao
âm điệu bao lao
nhạc trời lời tình ái
yêu thương vừa đã lại
sâu bi đang đi qua
trái cành vừa độ hái
âm dương không phân hai
hòa hợp đất trời xây hiện tại
hát ca lên nhân loại của ngày mai

Tôi Quét

có người hỏi tôi đang làm chi đó
tôi trả lời tôi đang khóc lệ nhỏ
trên lòng hoa tình ái của cuộc đời
tôi đang đổ giọt mồ hôi rơi
trên những luống cày thơm lúa mạ
tôi đang hát những lời xuân ca
trên những nẻo mùa đông băng giá
tôi đang trông những đám bông hoa
giọt những bờ đường dài cây lá
tôi đang dùng chổi để quét qua
những vỉa hè nhỏ hẹp của thành phố
tôi đang lượm những cành khô lá đỏ
để người đi mát mẻ gót chân khô
để em bé về múa hát ngây ngô
quên không hỏi tôi đang làm chi đó

Ngon Ngọt

ôi chao là ngon ngọt
là da thịt
là mắt là mũi
là xương là máu
là đất là cát
tôi say tôi mê
tôi ca tôi hát
tôi thương tôi yêu
tôi uống tôi khát
cả biển đời mặn chát
mà ngon ngọt vô cùng

Xanh

sáng hôm nay
ta nhìn ra ánh lửa
cuộc đời ôi
và đây nguồn vú sữa
và đây ngàn cánh cửa
ta nghe gió thổi ạt ào
những người đi
và tiếng nói lao xao
những chân bước
cùng đất cười huyền ảo

nắng chảy dội tuôn trào
ta bỗng thấy
những ngàn xanh
trong cặp mắt trong xanh
những mầm vui ở nơi cặp môi anh
đạt dào sóng vỗ đại dương xanh

Trăng Thiếu Phụ

đã mấy đêm trường tôi không ngủ
nằm thao thức nhớ mảnh trăng thu
đã biết bao lần tôi tự nhủ
rằng cho tôi chết giữa âm u

cớ sao trăng sáng ngoài kia nhỉ
làm động tình tôi giữa buổi đêm
tôi nhắm mắt nằm không dám nghĩ
sợ nhìn trăng lạnh rớt bên thềm.

tôi muốn phòng tôi luôn mãi tới
xin trăng đừng chiếu lướt qua song
tôi muốn hôn tôi chìm lạc lối
cho tàn chết hết cả hoài mong

cơ khổ cho tôi còn nuôi mộng
làm đau chấn gối giữa đêm thu
chỉ tội hồn tôi thêm nao động
mà thương mà sợ mảnh trăng lu

tôi sợ ngày mai trời sẽ sáng
trăng thu mơ mộng sẽ không còn
tôi gặp mặt người người đã bán
cả mùa xuân đẹp thưở sắc son.

chao ơi trăng hỡi trăng thu đẹp
trăng của lòng tôi hay của ai
tôi mở hồn thơ - thôi khó khép
gửi cả lên trăng tiếng thở dài

và cho tôi ngủ cho tôi ngủ
thao thức làm chi mãi thế này ?
trăng tội tình chi mà ấp ủ
mảnh lòng thi sĩ quá thơ ngây

bởi đâu lệ nhỏ lăn trên gối

tôi thấy cô đơn lạnh lắm rồi
tôi biết đời tôi e hấp hối
mà trăng thì sáng tận trên đời
không người thiếu phụ đứng bên tôi

Như Băng Trường Tình

ta ngạt thở bởi mùi hương xa vắng
hương thiên đàng vừa thoảng bên trần gian
ta mê mê cảm động đến mơ màng
nghe màu nhiệm thấm nhuần trong mền cảm
nghe sống lại trong hồn ta âm đạm
một tình yêu thanh thoát quá diệu huyền
ôi mắt em trời mơ mộng còn nguyên
cho ta gởi mối tình ta trinh bạch
cho ta hôn bàn chân em ngọc thạch
dẫm trên đường khổ hạnh chôn tu hành
ôi giáo đường nở kín đóa xuân xanh
hoa cao quý tắm mình sương tuyết ngọc
Như Băng ơi vì sao ta thầm khóc
nghĩ thương em hôn ngưỡng mộ Chúa Trời
ta xót đau nhìn hỗn loạn cuộc đời
không dám tưởng giờ em đang cầu nguyện
em có biết một cõi lòng đang xao xuyến
nhớ thương em đứng đợi trước nhà chung
ta yêu em yêu mền cả vô cùng
thêm tôn giáo ta đặt hồn mơ ngủ
giữa đêm nay đến đời sau vũ trụ
trong tình em trong tim Chúa Jésus
ta giọt mình bóng tối vẫn mịt mù
trăng nhợt nhạt và hồn ta thấy lạnh
lời tụng niệm vang đưa từ cô quạnh
ta lắng nghe hồn vắng tiếng kinh em
ta lắng nghe hồn vắng tiếng chuông đêm
lệ nóng chảy lòng đau kêu cứu Chúa
Như Băng Như Băng vì đâu mà lệ ứa
ta khóc than nghĩ tội phận đời ta
một linh hồn lạc lõng giữa bao la
một tình yêu chưa một chiều trao gởi
tim cô đơn chưa một lần ấm sưởi
hoàng hôn về ta lạc giữa mù sương
nghe đêm xuống tưởng buồn như tận thế
ta rất nhỏ cảm sâu thương thế hệ
lệ rất nhiều mà khóc chẳng ai lau
ta một mình ôm tất cả đón đau

không dám nói bởi chung rằng khó nói
viết lời thơ thành lời kinh kêu gọi
nào vơi chi sâu hận của nhân gian
Nnhư Băng em xin ngó nẻo thiên đàng
để nguy hiểm ta sống đời địa ngục
ta chỉ sợ rồi đây nơi nhà phúc
máu tai ương sẽ vấy tẩm thân em
lưỡi dao người sẽ xẻ gót chân sen
em sẽ chết dập bàn tay ngà ngọc
rồi ta khóc đến tan tành trí óc

Như Băng ơi nào em hiểu gì đâu
đã từng đêm ta nguyện với ta cầu
lòng tự hỏi vì đâu đời khổ lụy
bởi vì đâu hơi loài hoa cao quý
mà hương thơm còn mãi đến ngàn sau
nở chi đây phô sắc thắm nhiệm màu
đất sắp sửa sẽ nức mình phun lửa
Nnhư Băng em đau thương là thế ấy
bởi yêu em mà khóc máu cho vừa
đây lệ tình ta em biết cho chưa
xác hồn ta chết đau gần quá nửa
Nnhư Băng Như Băng một chiều hoi hóp lửa
là một chiều tận thế của tương lai
biết chẳng thôi chết cả hình hài
thôi chết cả linh hồn đời nhân loại
bao xây dựng đi về trong hủy hoại
bao văn minh hạnh phúc vẫn không thành
bao đền đài cũng vẫn chỉ hư danh
bao khoa học không giữ người giá trị
bao cao thượng chỉ thành ra vị kỷ
bao lợi quyền mà hóa vãn tay không
kia điều linh thì cứ đẩy em trông
xe hiện tại dẫn ngày mai xuống hố
đời hy vọng mà vẫn tin tận số
ô hô hô thôi mặt kiếp vận người
mà Như Băng ôi hơi môi em tươi
mắt em ngó nhiệm màu là biết mấy
giữa tim em nguồn thiêng dào dạt dậy
vàng trán em phảng phất bóng hư linh
em hát đi cho ta hết giạt mình
em cầu nguyện để ta còn tin tưởng
ta nhìn em qua niềm mơ ảo tưởng
phủ màn sương mộng ảo xuống che em
ta muốn lấy hoa kết lại thành rèm
để vây phủ đời em trong cõi sống

để nguyên vẹn ta nhìn em vững chống
lái con thuyền tình ái đến sông trăng
để tình ta còn đẹp tựa sông Hằng
để Như Băng còn mãi thể Như Băng
mà hôm nay ta khóc lạy than rằng
xin chậm chậm hoàng hôn đừng vội lặn
ôi đau thương loài người xin hữu hạn...

Tĩnh Mộng

mắt lệ sâu thu xanh tóc mây
dáng đi liễu yếu động phương gầy
kính thành xiêm áo phấn hương bay
mặt ngọc mơ màng mộng ảo xây
dung nhan màu đượm bóng âu tây
quí phái tình dâm sắc hây hây
ngát ngậy lòng gặp mến yêu ngay
thơ viết đầy trắng sau buổi say
mà sao lệ nhỏ giữa đêm nay
cô độc đời thêm vương đắng cay
tĩnh mộng sâu riêng nghiêng gối tay

Em

em bỗng đến tìm tình ta ngây dại
ta lịm chết và nhìn em mê mãi
em là ai em hỏi em là ai
ta không hiểu em quả là muôn đời
thôi khó nói lòng riêng ta khép gió
ta cất em hồn si ta đóng ngõ
đã dâng cao khát vọng của tình đời
trong lặng nhìn đã chắt chứa vạn lời
ai dễ nói vì em huyền diệu quá
em hiện đến ánh đời dâm sáng chói
bỗng nghiêng nghiêng cánh bướm chiều áo bay
bỗng xiêu xiêu tình ngã theo tóc bay
ta đã về sóng lòng ta xáo động
về nơi em biển trời sao quá rộng
ta về trong đôi mắt đẹp mệnh mang
chứa hồn tình cả thời gian không gian
ta bay lặng thuyền hồn không giữ lái
đi xa rồi không bao giờ trở lại
về nơi đâu ta gặp gỡ em đây
ta ngỡ rằng em một ánh huyền mây

ai còn hiểu này đây em sáng tỏ
ta ngần ngại ôm lòng đau đớn ngó
chút nhan sắc mà muôn vạn ảnh hình
ta gói trọn người em đôi mắt trinh
trán em xinh không in niêm vẫn đục
thầm ẩn lặng cả muôn vạn phước lộc
trên đôi mày dài đậm nét yêu thương
cong một chút mà nặng kéo luyến thương
của hồn ai ta muôn đời thương nhớ
ta kêu gọi em hững hờ xin chớ
vết thương lòng đau một nét mai xanh
ta lạnh mình cứ một vẻ trầm anh
em sâu kín giữa đôi đường mũi nhỏ
em nở nụ giữa đôi môi hồng đỏ
căng căng mềm ứ đọng sữa tình tươi
và ngậm hờ đợi chờ ai hôn đó
ta nhìn em thật xa xôi khó tỏ
thầm hồn ta đôi má đỏ hây hây
mắt hồn ta khoảng gáy trắng phôi bày
cổ thon cao nâng mặt tình hương phấn
em tỉ mỉ đẹp người nơi ba ngàn
thân hình em uốn khúc quá yêu quen
cả người em ướm lửa chất thơm men
trên ngực đôi vú sen còn kín búp
hương trinh tiết vẫn còn nguyên ẩn núp
trên làn da và trong tận hồn xuân
em bước đi gió những thổi băng khuâng
gót hồng em ta nhìn lòng thơm mãi
theo dấu chân hương tình em để lại
em hiện hiện hồn ta buổi nắng trưa
em mơ màng như một giấc mơ xưa
trên mí mắt chân tình em đắm nặng
ta không hiểu ngọt ngào hay cay đắng
em mãi làm gió bão ở trong ta
bởi yêu em ta hùng vĩ bao la
ta ấp mộng vàng đường dài vạn kỷ
ta yêu em tận yêu đời tuyệt mỹ

Những Tiếng Giày

ta mãi ngồi chờ đợi
màn chiều đã buông rơi
ta lặng nhìn chiều xuống
lòng nặng những u buồn

bỗng ta nghe vang dội
tiếng giày em trên đường
em đã về đó nhé
ta cảm nhẹ mùi phấn hương

phải chăng em trở lại
cho ta chút tình thương
thắm đượm trên môi hương
trong đôi mắt vấn vương

ta nhìn em mới lạ
ta nhìn em cao cả
tình ái vẫn bao la
tình yêu vẫn xa lạ

rồi hững hờ em đi qua
ta cũng không còn chờ đợi
bước theo em chói với
nhịp giày em đi xa

vội vàng ta lão đảo
tiếng giày em xa xa
ta theo về cuối mộng ảo
ngỡ ngàng lạc lối trắng sao...

Mặt Hồ

mắt em hồ mộng ảo
mắt ta thì là trắng
ta nhìn em huyền hoặc
khẽ nói với em rằng

nước chi mà phẳng lặng
không cười không nói năng
tình ta đây vốn lặng
xin sóng hãy lăn tăn

em nhìn ta không nói
hương khói vẫn mơ màng
tình ta lên sáng chói
em chưa đáp tiếng mô

đêm nay ta là rằm
nên ta vội đến thăm
nghĩa rằng ta xinh đẹp

nhưng em vẫn lặng câm

ta khóc lóc thương thâm
sợ lắm đêm mười sáu
từ đó trở về sau
biết đâu mà nương náu

đêm nay là mười bảy
ta đến lệ hai hàng
ta cầu xin van lạy
em không một tiếng vang

từ đó bước thời gian
cho đến đêm mười chín
cúi đầu ta trở lại
nhìn em không thở than

vì ta vốn tự biết
rằng đời ta đã tàn
nhân sắc đã xé bóng
còn chi để thở than

đời già trôi một nữa
đã không thể trở về
để soi tình nhóm lửa

sống chập chờn le lói
ngày mai phẳng lặng mờ
đêm nay ta còn gọi
thương nhớ lắm mặt hồ

Sa Mạc

em đã đến một chiều
mà ta đã phải yêu
đã dài thương nửa kiếp
đã nửa đời cô liêu

em ơi ta đã khóc
ta đã nhớ rất nhiều
đến hương của mái tóc
đến phấn của tình yêu

ôi môi em vẫn cười
ở lòng ta còn tươi

nhưng tình ta khô héo
đã khô chưa trời ơi

ôi mắt em rạn ngời
ở hồn ta em ơi
nhưng tình ta đã chết
em xa lắm bên trời

ôi chao ta vẫn nhớ
mùi da em quá thơm
thần thức hơi em thổi
môi em ta đã hôn

ta đã khóc nước nở
khi đọc những giòng thơ
những lời em đã hứa
những điều ta ước mơ

còn chi đâu năm tháng
đời ta trôi lặng lẽ
lòng ta buồn hoang trống
gió mưa quá bơ phờ

đón đau ta thương nhớ
mang mắt lệ ta đi tìm
trong lòng sa mạc im lìm
trong đời ta vô hy vọng
một hình dáng một trái tim

Chiều Tiễn Biệt

chiều nay ta gặp gỡ
hai linh hồn bơ vơ
tìm nhau trao thương nhớ
bên sông nước mịt mờ

cùng nhau giao hơi thở
cho ấm ngọn lửa tình
chiều nay mưa gió lạnh
sông rộng sầu mông mênh

ta nhìn nhau lệ ứa
tình hai ta đôi lứa
chưa hợp đã chia ly
ngày mai ngày anh đi

tay cầm nhau trong tay
mắt nhìn trong mắt say
lặng thờ dài không nói
nói chi nữa đêm nay

hôn nhau một lần cuối
nhìn nhau một lần sau
để ngày sau còn nuôi
hình ảnh thuở ban đầu

chia nhau từng mớ tóc
giữ nhau từng chiếc khăn
để ngày sau có khóc
không lấy gì ăn năn

thư tình đem đọc lại
đây ngày xưa ngày xưa
phút ban đầu cuồng dại
đâu biết gì gió mưa

ôi thôi rồi mộng cũ
đón đau thay chiều nay
còn chi đâu áp ủ
lạnh lòng con heo may

thôi tình hai ta đành gãy
em về đi ta đi đây
kia nước sông giòng nước chảy
kia mây trời thu mây bay
sao tay em gượng vẫy
sao mắt ta lệ đầy

Đêm Hò Hẹn

ta đi đến tìm mang niềm bất tuyệt
đây vườn đêm chập chờn giăng ánh nguyệt
cỏ non tơ nằm ngủ giữa ngây thơ
sương êm êm lưu luyến khói hương mờ
đường nhỏ nhỏ hắt hiu màu thương nhớ
đóa hoa trắng rung rinh đường bờ ngõ
cây im lìm ôm bóng đứng làm thỉnh
em bước ra kia động cả hư linh
ánh trắng sáng chạy trên tà áo trắng
thanh âm đêm đường vắng cầm trầm lặng

thời gian ngừng trong giây phút thần tiên
ta nhìn em bất tỉnh giữa triền miên
hồn bay lạc những vùng trời xa lạ
ôi mắt em bóng hoàng hôn sắp ngã
vẻ u huyền hồ nước bên xa xăm
em nhìn ta mắt tình tự đắm đắm
nghe xích lại không gian xa nghìn dặm
tưởng như rớt vì sao vùng bể thẳm
mê mê ly nhạc điệu xuống u trầm
ta gần em chân khê động bàn chân
nghe kéo níu tê người theo khăng khít
tay giao tay vội vàng như riu rít
phút gần nhau hoa lá bỗng rung rinh
lửa ái ân rung động xác còn trinh
ta vội hỏi như linh hồn tự hỏi
“Thu Sương em ! biết lấy gì để nói”

Hãy Trở Về

ôi yêu dấu yêu dấu
tôi đã chờ đợi em lâu qua lâu
đến khi nào hồn em rời mới đậu
trên hồn tôi cánh tình ái nhiệm màu

ôi yêu dấu yêu dấu
em hãy trở về mon trốn lấy tim tôi
hồn cô độc đã từ lâu lạnh lẽo
hãy trở về đốt lửa hộ đôi môi

ôi yêu dấu yêu dấu
em hãy trở về vội vã cùng tôi
tôi rất sợ ngày mai không sống nữa
hãy trở về thương nhớ lắm em ơi

ôi yêu dấu yêu dấu
em hãy về ôm xiết lấy tôi mau
và giữa phút mê ly mâu nhiệm ấy
tôi chết đi hồn ám áp thiên thâu

Những Cành Cây Khô

em tươi đẹp chi bên trời
mùa xuân lên rục rờ

anh ngồi đây bơ vơ lòng điên dại
hẹn ngày mai
mang lệ nóng khóc trên tay em

ôi nét mày dài
đôi mắt đậm
và mái tóc đen
anh biết nói làm sao tình kẻ lữ
trọn đời sau trên tim anh xin để
cả ngai tình em ngự trị hồn anh
mà những ngày hôm nay
ngày mong manh
anh sợ quá phút linh hồn anh tan vỡ

bởi làm sao giờ đây anh nức nở
gọi ái tình anh dò hỏi nơi mắt em
tình yêu thương anh vẫn chờ mãi em đem
và đặt cả trên tâm hồn anh đau khổ
nhưng chiều nay
ôi chiều vàng lá đỏ
chiều vàng và lá đỏ
những cành khô

Trở Về

xuân đã về
nắng huyền diệu trải
ôi đất mùa dâng tươi
những đường dài cây lá
xanh lên với màu trời
tình lên sao đậm quá anh ơi !
tôi bước về bờ ngõ
mẹ tình ái thiên nhiên
hồn yêu thương vội mở
đón gió xuân diệu huyền
tình lên với vợi
đây nhịp triều bể khơi
đây tiếng đời réo gọi
ôi đất mùa hoa tươi
vũ trụ vui cười
đời đau thương phải chết
hy vọng trở về người

Trăng Trăng

hoa em nở trong vườn xuân thôn Vỹ
lúc nguyệt cười lạnh lạnh giữa trời mơ
anh bước về bắt gặp lại hồn thơ
áo em trắng hay hồn em trắng tuyết
ôi trăng trắng anh con thấy mãi trắng trắng
kiếp trần gian anh vẫn còn mãi lang thang
nhưng hôm nay anh không muốn vội vàng
hương thơm quá trong vườn hoa tràn ánh nguyệt

Liêu Vắng

ta nằm giữa cỏ cây
dưới cành hoa lá phủ
lặng nhìn trời trôi mây
lặng nghe đất buồn ngủ

tiếng ai đi trên đời
ta dường không nghe thấy
kia một giọt sương rơi
cành cỏ non động đậy

ta bò dọc bờ hoa
say hương ngà ngậy ngát
ta ôm ấp hồn hoa
ngủ buổi chiều trọn giấc

bình minh tiếng chim hót
ta tỉnh dậy đêm trường
mơ màng như trong mộng
trời đất mờ mờ sương.

đến thăm hoa hướng dương
người tình nhân buổi sáng
ta cùng xem mặt trời
cho đến khi tỏ rạng

mai qua rồi chiều lại
ngơ ngẩn lúc hoàng hôn
nhìn hoa hường ngậy dại
ta cúi đầu nhẹ hôn

đêm về chị nguyệt tỏ
ta buồn không nói năng

ta đến khóc lệ nhỏ
trên lòng hoa mặt trăng

ta thức một đêm trăng
tỏ tình với trăng hoa
ta chết nằm liêu vẳng
không bóng người đi qua.

Hương Giang Dạ Nguyệt

ảo mờ sương bạc gieo mơ mộng
lấp lánh giòng xanh gầy nhớ thương
phẳng lờ mặt nước không xao động
im lìm sông rộng trái mông lung

trăng buồn soi nước như rơi lệ
hương khói mơ màng vẳng thở than
ai đẩy thuyền tôi lên mãi thế
cho hồn phiêu lạc giữa không gian

tiếng chuông muôn thuở hồn vũ trụ
thoảng gọi trần gian đêm đã khuya
cảnh vật lắng chìm trong giấc ngủ
riêng còn thao thức ánh sao khuê

ảo mộng thần viên trăng phủ xuống
rèm tơ huyền diệu lớp sương mờ
bức màn thực tại ai vừa cuốn
hiển hiện mơ hồ giảng ý thơ

ai đẩy giọng hò lên xứ nguyệt
nghe chung vương váu lối không trung
lung linh ánh sáng làm bất tuyệt
tôi ôm mộng ảo nhập vô cùng

Dạ Lan Hương Tình

hương thấm vào hồn tôi hồn ngát ngây
hoa ngát tỏa mùi hương hoa lung lay
chúng ta yêu nhau mà không biết
không biết rằng nhau đã mê say
ôi hương hồn em hương hồn ta ngát ngây
vì sao em là hoa vì sao ta là ta
vì sao em là hương

vì sao ta bồi hồi
trước kia hôn ta là nguyên khối
mà nay là chia phôi
trước khi tình ta là một mối
mà nay là xa xôi
gặp nhau trong đêm nay
làm sao xin cưới nhau
trăng trên trời không chịu
làm lễ chứng hôn cho
thôi không còn chi để giả đồ
thế là từ nay xưa nay
vì thương ta mà hương em bay
vì gặp em mà hôn ta ngắt ngay
chúng ta cùng nhau cùng mê say
không biết thời gian là đêm hay ngày
không biết tình ta là tình chi đây
ôi hương hương trời ơi thơm ngắt ngay

Tình Khô

màn đêm thôi tối phủ
bình minh hé rạng dần
ta giọt mình tình ngủ
lặng lẽ bước ra sân

gió thoảng mùi thơm qua
một làn hương mới lạ
linh hồn ta mê mãi
giữ khí đượm mùi hương

cành hoa nghiêng nghiêng dậy
bờ cỏ ngủ nằm im
tiếng chân gì động dậy
ngập ngừng hót tiếng chim

ôi thơm tho nở đóa
ròn rợn màu tuyết trinh
hơi sương dày trắng tỏa
mờ ảo vẽ hư linh

ta nghe màu nhiệm thấm
ướt đẫm cả linh hồn
hương sắc về nhuộm đậm
vô hình ghé môi hôn

bàn tay ai mơn trớn
hay cành liễu nhẹ buông
mặt hồ nhẵn sóng gợn
ai đánh gì tiếng chuông

thanh âm chi kỳ lạ
huyền diệu vừa mới rơi
nắng thiêng liêng vừa tới
ôi linh hồn sáng mới
tinh khôi mỉm nụ cười

Hương Trăng

lung linh trời sáng tuyết
ôi đêm về đêm về
ta thả hồn tê mê lên hái nguyệt
uống trăng sao lẫn ánh sáng rạng ngời
ra muốn hồn ta tan rã thành hơi
mờ như thể sương đêm mờ ảo bạc
ôi ta có thể nào lên tiếng hát
để âm thanh làm rung động cành hoa
mà hương thơm với hồn ta chan hòa
kết tinh lại thành sắc màu hỗn hợp
thành nhạc điệu của ánh trăng sáng ngợp
dâng cao xa bờ bể bến hư vô
lang thang bay bằng bạc cõi mơ hồ
hợp tấu bản nhạc ái tình trường cửu
hát bài ca thể nhiệm mầu bằng hữu
nói lời thơ đời nhân loại đau thương
mà đêm nay ta khóc một đêm trường
rồi bay lạc trong hồn thơ mộng ảo
và say sưa ta chèo thuyền lão đảo
trôi phiêu lưu trên sóng bạc giòng trăng

Đêm

lòng ta tê tái sầu
hoàng hôn về trên đường
ta ngồi bên song cửa
lặng nhìn em bên tường

gió chiều nhè nhẹ thổi
tóc mây em vờn bay
cả hồn ta bối rối

chạy lạc trên đôi mày

ta bay vào rừng tóc
ngây dại thờ kỳ hương
lòng ta nức nở khóc
lệ nhỏ ướt môi hường

ta nằm trên đôi vú
thồn thức cùng tiếng tim
nghe tình em chớm nụ
trong da thịt im lìm

ôi ảo mờ mắt đẹp
ta chìm giữa hồn em
mi hờ em vừa khép
ta lặng chết êm đêm

vũ trụ vừa đóng cửa
trời đất đi vào đêm

Thoát Hồn

ngủ thiếp một đời nay mới dậy
ta thoát hồn bay lên ngọn cây
ta về trên nguyệt về trên mây
ôm say mơ mộng vào trong mắt
ta uống trăng sao cả bụng đầy

ta khoác tay lên bờ vũ trụ
tìm xin chân lý hiện nguyên hình
bởi khổ hồn ta từng ủ rũ
lâu lâu lờ chiếu ánh hư linh

hư vô ơi hỡi im lìm quá
bất nhã hồn ta khát nhiệm màu
nghệ thuật bởi đâu huyền bí lạ
ta mơ hình dạng bóng thiên châu

hãy hát ca lên màu sắc ấy
ơ kia thể xác của âm thanh
đang đi nhẹ nhẹ hương thơm ngậy
để khiến nhân gian chết cũng đành

ta lịm tê người trong thú vị
trên giường tình ái thịt da tiên

nghe thoảng lời yêu thầm thủ thi
của ả hằng nga tấm diêu kỳ

và là vũ trụ ta quyến rũ
cả trần gian nhan sắc hoa hương
vào trong tay áo vào trong áo
của người ta tìm máu yêu thương

Những Gót Chân

ôi chao
ta quá thương
những gót chân hường
nhỏ dại
chậm rãi
bước về
lẻ loi
trên con đường
trầm lặng
của mặt đất
quê mùa
già cỗi
mà đau thương
lâu rồi

Những Ngày Qua

những ngày qua không còn lại
những nụ cười trên môi
những tình cười trong mắt
ôi ngày xưa sao không còn mãi
những ngày vui trong đêm dài
những đầu xanh chung mái
quanh ngọn đèn nhỏ
tiếng nói thì thầm
những giọng cười to
tình sao đậm ấm
ta còn nhớ mãi thanh âm
những ngày qua không còn lại

ai ngờ được ngày nay
thời xưa thời thơ mộng
những ngày qua không tưởng hết
những đời qua không tưởng chết

chúng ta nhìn nhau thế là đủ
không nghe đêm gõ một giờ qua
một đêm qua
những ngày qua

Quách Thoại qua nét vẽ Ngọc Dũng

Mưa

mây
mưa
không gian sâu lạnh
chiều
hiu quạnh
lệ đời
rơi
rơi
hoa ướn
hương trôi
trời
mình tôi
lẻ loi
câm lờ
buồn nảo nuốt
nhớ xa xôi
chút ánh sáng
lang thang
cuối trời

Bé Ăn Mày

hoa rã cánh
tơi bời
trơ trụi
gió ngậm ngùi
thương một chút hương bay
một buổi chiều
cũng trong buổi chiều nay
áo rách
bé ăn mày
môi tái nhợt
nhìn đời
lòng lạnh ngắt xui tay
gió buồn chi
chỉ một chút hương bay

Người Nông Dân

vai gù cong sức gánh
trán nhăn nghĩ ngợi nhiều
ta nhìn người nặng nhọc
giữa luống cày thân yêu

đất già người đã sống
kinh nghiệm trải đã nhiều
hồn đời trong xương sống
trí đời trong não cân

bao đời người xây dựng
mồ hôi lãng trên lưng
bao đời người chịu đựng
những đau khổ vô chừng

nhận lo ai về đâu nhỉ
hỡi thế kỷ ngày nay
đất muôn đời bền bỉ
người ơi hiền hậu bàn tay

cảm động chẳng ra lời
ta thăm thì bảo nhỏ
ta muốn nói với người
một ít điều xin xỏ

đừng giận dữ người nhé
cho ta lau bàn chân
hôn nhẹ bên trán mé
ôm chặt cả toàn thân

Bom

một người mẹ nuôi một đứa con
từ khi còn là một cục máu đỏ lỏm
cho đến khi lớn khôn
biết bao nhiêu là trông nom
biết bao nhiêu là hao mòn
cho nên trong cuộc đời
trong lẽ nhân loại sống còn
chúng ta phải thương yêu nó
như bà mẹ thương con
chúng ta phải cho tình thương mang lon
chúng ta phải tạo tình thương
thành những quả bom
những quả bom không lò mà trong đó tình thương nổ
tình thương tàn phá những đau khổ
tình thương xây dựng những thành phố
tình thương sẽ thành cơ cứu khổ
mà sức mạnh chiến tranh nguyên tử sẽ nhào đổ
ôi tình thương sẽ vĩnh viễn làm giông tố
và chúng ta sẽ tạo những quả bom hòa bình nhiều vô số

Sau Khi Cháy Nhà

tôi viết bài thơ gì hôm nay
một bài thơ sau khi nhà cháy
sau khi đời trắng hai tay
ấy thế mà tôi vẫn viết được
một bài thơ của mê say
ấy thế mà tôi vẫn cười được
tương như không có gì chua cay
thác nắng mùa xuân vẫn chảy
những bông hoa lung lay
triều đại vừa qua đổ gãy
vũ trụ chỉ có nghĩa ngày nay
có kể gì tôi ăn mày
có kể gì anh bệnh hoạn
những người chết đi là chết đi
em tôi mới thành hoa hậu

giữa đô thành Paris
ôi anh đã là nghệ sĩ
sau một tác phẩm dị kỳ
tôi nâng cốc nước lạnh
mà tưởng rượu nồng mùi vị
tôi quên mình hiu quạnh
mà nhìn nhân loại đến mê ly
hãy cho tôi tin rằng
nhân loại còn mãi mãi bước đi
đến những tiến bộ diệu kỳ
và đến đêm nay
tôi ước ao rằng tôi ngủ kỹ
một giấc ngủ không ác mộng sầu bi
một giấc ngủ của con người bình dị
một giấc ngủ
và không nhớ lại một tý gì

Những Buổi Chiều Việt Nam

tôi đã đi trên những buổi chiều
những buổi chiều của quá khứ
rất cô liêu
và mưa gió rất nhiều
trên những buổi chiều Việt Nam
rất thân yêu
của ngày nay
tôi cũng đang đi đây
ôi con đường dài xơ xác
lá vàng heo may
bóng dáng xanh xao
những em bé ăn mỳ
những người anh
máu chảy cả đôi tay
chiều chiến tranh
những mẹ già run sợ
vì tiếng súng cối xay
đêm sắp tới rồi
người ta đang giết nhau quá mê say
tôi rất nhớ
đến những phút chiều
trên ngọn Hồng Lĩnh
xa xa ở phía Tây
ngoài kia vùng Bắc Việt
nơi kẻ thù tôi
và đồng bào tôi

đang giết nhau
ôi còn gì đờn đau
loang lổ rồi trốn nhau
chiều về hấp hối
trên Nhị Hà chảy mau
kia Cửu Long Giang cuộn cuộn máu
giòng Hương đã đổi màu
chiều về
biết đâu mà nương náu
quê hương tôi
cờ đu lồi thay nhau
tôi khóc đây rồi
chiều về lạc lối
những giây thép gai
loài người tôi chia làm hai
buồn hơn và
một tiếng thở dài
sâu hơn cả
một tiếng bi ai
chiều ! chiều !
có những người đã hát
những khúc hát hùng ca
những lực lượng ồ ạt
đang xây những thành núi cửa nhà
những buổi chiều bao la
mà hy vọng về chói loà
tôi úp mặt khóc òa
vì những buổi chiều sáng quá
cũng như những hoàng hôn đang đi qua
ôi những buổi chiều băng giá Việt Nam
những buổi chiều nghèo nàn
thằng nhỏ với củ khoai lang
da mặt mét vàng
những cục đất sét vàng
xơ xác lá bàng
những buổi chiều lằm than
trời buồn mây xám
lang thang nẻo đường làng u uất về u ám
những mái tranh những miếu am
chiều nơi đô thị
ánh sáng sao vội vàng
sao ngỡ ngàng
có những nàng
những lũ người bản thân
những vụn món hàng khiêu dâm
những buổi chiều lồi lằm

mà nước Việt tôi
phải nói với nhau âm thầm
rằng phải gắng thương nhau

ôi những buổi chiều Việt Nam đón đau
hàng triệu kẻ gục đầu
quần quại phơi thây
kêu gào la khóc
trong chế độ đỏ ngầu
hỡi ôi
đất nước chia đôi
Nam Bắc hai đầu
nhìn nhau mà ruột đứt
tang thương này
còn mãi đến bao lâu
thôi gắng quên đi
nỗi thảm khổ sâu
tôi nhìn thẳng ngày mai
dựng cao cờ chiến đấu
vĩ đại thay trời dân chủ
xanh xanh hy vọng một màu
thế giới tự do cười
hát ca giữa cuộc đời Việt Nam Á Châu

Bức Thư Của Người Thiểu Phụ Di Cư

chân bước ra đi hồn để lại
tôi cảm thấy lòng đau xót đau
quê hương đất mẹ tình thơ đại
sao phải lìa xa đứt rốn nhau

ruột đứt nhìn chi về Hà Nội
mắt mờ lệ thảm giận thâm gan
chao ôi người hỡi làm chi tội
sao nữ cầm dao xẻ tâm can

trót triệu đồng bào ngỡ ngác sợ
nào con nào mẹ dẫn nhau đi
đành mặc vào Nam mà sống đỡ
dám đâu ngồi lại để làm chi

thế đời quá mạnh nên uy hiếp
thì lũ sa cơ đành phải thua
nghiệp nước vận nhà con mạt kiếp
thì còn chi nữa để phân bua

ai cười chi đầy trên xương máu
ai bước ra đi cúi gục đầu
quê hương đành bỏ không nướng nấu
thì chuyện trần gian hẹn kiếp sau

tôi khóc hôm nay giòng lệ chảy
mà khô lòng tôi chẳng hết nguôi
một cánh tay tình xương đã gãy
đành để người yêu theo gió xuôi

đất Bắc nghìn năm yêu dấu cũ
phố nhỏ đồng quê hơi lối đi
hình ảnh nghìn năm còn ấp ủ
cớ sao đành chịu phải chia ly

bơ vơ đất tổ lòng thương mẹ
lạc lõng quê cha vẫn thấy sâu
nương tựa cùng nhau bày con trẻ
nên khi lệ chảy phải đành lau

hơi oi Hà Nội chồng tôi ấy
tôi gửi huyết tình lệ lẫn thư
người nhận giùm chẳng hay chẳng lấy
đây hồn đau khổ kẻ di cư

Người Em Gái

ôi tôi có một người em gái
tuổi mới mười lăm
mà tôi vẫn quá thương yêu
đã chết một chiều rất cô liêu
bên cạnh những thân ma
trên cánh đồng hoang giặc già
người cháy thiêu
mà tôi đã tìm thấy xác
và tôi than:
“phải chăng đây người em gái mà tôi vốn quá thương yêu”
cánh đồng bỗng trả lời:
“phải rồi lúc bị chém
máu chảy rất nhiều
phải rồi trước khi chết
cô ta chấp tay ngó lên mặt trời chiếu
phải rồi lúc bị chặt đầu
trước sau cô ta không nói được một điều

mà thưa ông người bắt cô ta thì rất nhiều
mà thưa ông người cầm dao thì rất nhiều
mà thưa ông người đọc bản án thì rất nhiều
mà thưa ông người tán thưởng cũng rất nhiều
mà thưa ông người cắt cổ cũng rất nhiều
mà thưa ông người hỏa thiêu cũng rất nhiều
mà thưa ông, ông có hiểu những người đó
là ai không để mà tính liệu
vì đến lượt ông rồi ông cũng sẽ bị chúng nó thủ tiêu
thưa ông tôi xin nhắc lại
trước khi chết cô ta chấp tay
ngó lên mặt trời chiều
và lúc bị chặt đầu
trước sau cô ta không nói được một điều”

Tường Thuật

tôi là một người trưởng giả
tôi thường ở đô thành thị xã
nhưng chiều nay tôi về chơi quê xa
tôi gặp một thầy ma
nằm chết trần truồng
dưới một gốc cây đa
đấy là một bà già
bị bắn toạc cổ họng
bởi những người lính Pháp
sau khi hãm hiếp xong
một bà già bảy mươi long đong
có người con trai cả trên năm mươi
đưa cháu trai kém cha hai mươi
toàn giòng họ Việt Nam cả
thưa ông
toàn giòng họ Việt Nam cả

Phạm Văn Thông

anh có thấy không
hai chân nó trôi lên mặt đất kia
giữa khoảng đồng không
anh có nhớ không
lúc người ta bắt nó ngoài đồng
thì nó vẫn còn sống
đến khi nhận đầu nó xuống
thì nó vẫn còn sống

anh có nhớ không
khi người ta lấp đất rồi
thì nó vẫn còn sống
nó vung nó văng
nó nghe nó ngửi
nó nhai nó nuốt
toàn đất là đất
kia nó cử động
ngo ngoe hai chân không
tôi tưởng còn nghe nó rông
giữa khoảng ruộng đất im lìm đồng không”
“tôi tên Phạm Văn Thông...tôi không !
tôi không tôi không”
“mặc kệ nó cứ nhận đầu chôn sống”
“không ! không”
“kệ xác nó, cứ nhận đầu chôn sống
đồ lũ bầy Việc-gian cả giống
cứ nhận đầu chôn sống
thì “nó” vẫn sống:
Phạm Văn Thông

Khẩu Cung

thôi các ông đừng đánh tôi nữa
để rồi tôi xin khai rõ
à tôi có nhớ cái bà phước đó
cái bà thường hay mặc áo thụng trắng
và đi đôi giày đen
vớ lại ngói đầu một mình
thường hay đan len
và trong câu chuyện thường ngợi khen Đức Chúa Trời
à tôi còn nhớ
lúc tôi đứng trước mặt bà ta
thì bà ta quỳ xuống chấp tay cầu nguyện
tôi hét lớn con mẹ này mà nói gì huyền thuyên
và tôi đâm một dao lút xuyên

Thằng Bé Nó Cười

ôi em bé mồ côi
ôi em bé không nôi
đã hai ngày qua
mẹ nó chết rồi
chỉ còn lại nó

vô cùng bé nhỏ
trên đường binh đao
kinh hoàng ngồi ngó

loài người xôn xao
bụng đói như cào
bởi nên em bé
quặn ruột em bò
ôm cây mà cạp vỏ
mắt mũi nhăn nhó
mặt mày méo mó
sượng sùng khó ngó
cũng vừa lúc đó
lũ người giày đình
đến nhìn em nhỏ
nói nhau rất rõ
thằng bé nó cười
bắn nó chết tươi.

Nước

người ta gọi tôi là địa chủ
đây là một lũ người tự xưng là cùng đinh
đem bắt tôi vào một cột đình
đã hai ngày qua tôi vẫn làm thình
nhưng đến trưa nay tôi bỗng hoảng kinh
sợ là tôi khát nước lắm rồi
ôi chao tôi ao ước tôi ao ước
và không thể cầm lòng tự cao
tôi kêu hãy cho tôi nước nước nước
tôi bỗng nghe một tiếng trả lời: được
rồi một kẻ đi đến rất chậm bước
lúc đứng gần sau lưng tôi nó nói thỏ thẻ
hãy hả họng cho tao đổ tội nghiệp đồ chết khát
tôi cảm động nhắm mắt run run hả họng khô rát
nó hắt ngay vào một nắm cát

Hư Không

tự nhiên trong chùa có truyền đơn
cảnh Phật vì đâu chứa căm hờn
người ta đem giết nhà sư lớn
gục đầu bẻ não trước bao lon

chú tiều run run mắt bạt chọn
nhìn người đang dẫm những bàn chân
lên tượng tử bi vừa đập đổ
còn chi linh hiển chẳng gì trơn
chú cầm giọt lệ nhìn chùa trống
quên đi tất cả tiếng nam mô
chú nghe những kẻ cười la rống
thấy chưa hư không với hư vô
tổ cha tôn giáo quá hồ đồ
chúng ta chôn bầy cùng một lỗ

Đại Lộ

tôi về trên đại lộ
trong một chiều vào đêm
tôi về nơi hội ngộ
đời nhân loại bên thềm

tiếng giày ai dòn dã
gọi cho lòng ta ca
tiếng ai cười nói lạ
ta nghe quen lắm mà

người đi về đông quá
lòng mở cửa hai tay
ta đón người không kịp
không kịp rồi hôm nay

ta muốn kêu người lại
cầm nhẹ một bàn tay
nói đôi lời tình ái
tình cuồng dại kẻ say

ta gọi hồn mắt ai
tim trao trên sắc áo
muốn sánh kẻ đôi vai
tình quá đôi dạt dào

ôi thương thương đường trái đất
dưới chân người ta mơ nằm
trong sâu lòng chôn cất
cả cuộc sống đời đang lặn

Một Chuyến Đi

sau những đêm dài lịch sử
tôi bước ra ngoài cuộc đời
tôi đi dạo vòng quanh thế giới
tôi trải tôi cho muôn nơi
ôi vui quá hội loài người
trong mùa xuân nắng mới
hoa ơi là hoa ơi
bình minh rạng khắp trời
đã lâu rồi tôi vẫn đợi
nên ngày nay gặp gỡ
tôi nói nên vạn lời
tình ấp yêu thương nhớ
tôi trao một vòng hoa
một môi hôn hơi thở
của hồn tôi cho người

này xin có một lời
này cô vừa bước tới
này xin ông một lời
lòng tôi hằng khen ngợi
văn minh đời cao cả
tôi về thăm La Mã
đứng tựa bên Volga
đứng đỉnh bầy lạc đà
dưới chân Kim Tự Tháp
ôi nghìn xưa Hy Lạp
nay huy hoàng Âu Châu
tôi đi trên con tàu
thôi chào Ba Lê nhé
ánh sáng thành hoa lệ
thôi chào các em bé
nô đùa bờ Lơ-Măn
đây Luân Đôn trầm lặng
mờ ảo Bắc-kinh-ham
tôi về nơi xa vắng
giữa Phi Châu lấm than
tôi gặp người da đen
kể chuyện tình da vàng
ngày nay xin làm quen
ngày nay ta hò hẹn
ôi cốc rượu đời lên men
tôi về Hoa Thịnh Đốn
dự tiệc giữa hoàng hôn
nhìn người thanh niên Mỹ

lòng hy vọng bồn chồn
tôi thăm qua Nhật Bản
đầu lệ đặt môi hôn
trên đầu một bà mẹ
giữa hoang tàn Hiroshima
đây mai sáng Trung Hoa
tôi gặp người thợ già
vừa khóc vừa kể đời cách mạng vừa qua
đêm Liên Xô ngủ kỹ
giữa sân ga Moscou
nhìn lên phía Cẩm Linh
bóng tối phủ đen sì
lòng tôi uất nặng sầu bi
nghẹn ngào thay chia ly
tôi bay về Úc Châu
xót xa nhìn đời dân lạc hậu
ôi chiều Ấn Độ nhiệm mầu
tôi nhìn lên Hy Mã
cảm thấy hồn Đông Phương cao cả
rồi nghĩ tới quê nhà
tôi trở về vội vã
ngâm lại bản tình ca
tình yêu thương thế giới
tình rón nhau đồng bào
trời xanh lên rất cao
hồn nhân loại dạt dào

Hỡi Các Lực Lượng Dân Chủ

đến lúc phải tỉnh thức
không còn được ngủ mê
đến lúc phải đứng dậy
phải đứng dậy đây đủ
hỡi các lực lượng dân chủ
chúng ta phải gây lại sức mạnh hùng cường
vì độc tài thì vô lượng
âm mưu lý thuyết tổ chức thủ đoạn
hành động thì dã man vô lường
ôi chao đau thương không thể tưởng
hỡi các lực lượng dân chủ
hãy thận trọng đoàn kết và dũng mãnh bước lên đường
chúng tôi đang nhìn các người
mà chiêm ngưỡng
một ngày mai một xã hội một nhân loại thiên đường

Đường Tự Do

kìa nắng trắng nắng xanh nắng vàng
nắng hát nắng múa nắng cười
trên thành phố trên vỉa hè
trên tà áo em tươi
đường Tự Do chảy thẳng
các anh đi về tuổi đúng hai mươi
thể hệ mới mắt sáng ngời tin tưởng
ta đứng chết bên góc đường
một phút lòng say chiêm ngưỡng
đại lộ dang tay ta nghe
xã hội đi về hát cười vui sướng
ai mới nói gì như tiếng nói yêu đương
ai mới nhìn gì như muốn trao ít yêu thương
ta thăm nhủ
ôi sự sống nơi đây thật vô lường
và tình thương thật vô lượng
Sài Gòn ơi
có ai úp mặt chết giờ này trong bệnh viện
biết chãng người
kìa vạn đóa hoa hường
đang nở trên những thảm cỏ xanh tươi của các học đường
bao nhiêu em bé nhỏ
đang cười đùa trong phấn hương
có gì đẹp mắt cho bằng
dân tộc an vui hòa bình thịnh vượng
ta ngửa mặt ngó trời xanh
mây trắng trôi về không vẩn vương
gió thổi
cờ bay
tự do nhảy múa giữa công trường

Sáng Saigon

sáng nay tôi bước ra giữa thị thành
để nghe phố nói nỗi niềm mới lạ
tiếng xe tiếng còi tôi nghe đường sá
cả âm thanh của cuộc sống mọi người
một nụ cười chạy ẩn giữa môi tươi
trên tim nóng trong linh hồn tất cả
ai giục già sao chân anh vội vã
bước chi mau như ai hét đi lên
thì sẵn đây xe tiến hoá bên thềm

đời sống bởi cuộc đời sẵn có
chúng ta muốn thì chúng ta hẳn có
một cánh hoa hay ổ bánh thơm tho
tôi lắng nghe qua hơi thở học trò
khi lực mới căng phồng sau bộ ngực
lòng hậm hực qua bao lần rạo rục
thanh niên anh yêu tất cả say sưa
mộng quá cao thể kỷ thấy chưa vừa
trái đất nhỏ bởi vô cùng hoài bão
ý muốn bỏ tình nhân trong túi áo
để phiêu lưu trời đất rộng tự do
mai Âu Châu chiều Mỹ Quốc chung đò
tàu vượt bè qua bến bờ nhân loại
hãy nghe kia cô gái Sài Gòn nói
“tiếng nước tôi” thánh thót giọng thân yêu
đi sau lưng tôi mơ mộng rất nhiều
cô đâu biết trời trên cao xanh ngắt
đường cô đi là những đầy hoa rắc
của người dân hay người lính Cộng Hòa
tôi vội chào sĩ quan nọ đi qua
ka ki lảng như lòng trai sáng lảng
tôi mê say bởi mắt chàng chói rạng
mọi niềm tin mảnh liệt ở tương lai
tôi xin chào lần nữa người ngày mai
người hiện tại đang giữ gìn đất nước
ta vui quá nhìn người đi lên trước
phải, trăm năm ta chậm bước quá rồi
đường sắt dài xe lửa chạy đi thôi
còi thổi mạnh máy gầm xe giục giã
tiếng cưa gỗ tiếng vôi rơi sắt đá
ai cất nhà trong buổi sáng hôm nay
đưa cao đưa lao động những bàn tay
gạch ngói chạm bật tiếng cười tiếng nói
thoáng đâu đây lời trẻ con réo gọi
má má ơi làm sao bước qua xe
Sài Gòn đông như giữa hội hè
thủ đô mặc áo tân thời tiến bộ
ông chủ quán hàm răng cười trắng lộ
cho chai bia tôi khát nước quá trời
tôi sẽ uống hết cốc một hơi

Hải Cảng

chúng ta phải dùng sắt đá
để làm lại xã hội chúng ta

kìa tiếng ai cười vui quá lạ
đường hy vọng sáng bao la
chúng ta tiến ra đi
phá đời gieo lúa mạ
khai vườn ruộng trồng hoa
ôm hận dân mà hát
nhìn quần chúng ta ca
yêu đời không thể tả
đau thương đã tàn tạ
giác ác mộng vừa qua
nắng đã lên rồi đó
bình minh về giữa chúng ta
này các thi sĩ hãy làm thơ
để ca tụng người thợ
tư tưởng phải được tôn thờ
hỡi các nhà văn nặng nợ
hãy dùng bút mà mở
tất cả cửa tâm hồn
nhạc thơ trà trộn
chúng ta ôm hôn
người dân cày đói khổ
em bé nhỏ dại khờ
phải gây thêm sức thờ
những bộ ngực con thơ
phải làm cho hớn hở
những bộ mặt thờ ơ
phải làm cho thắm nở
vẻ khô khan nghi ngờ
ngày vui về giữa hội chợ
chúng ta cùng nhau gặp gỡ
và nhất quyết chúng ta gánh chở
cả cuộc đời rục rĩ
lên con tàu ngày nay
tiến ra giữa đại dương ngày mai rộng mở
mênh mông xa thăm bến bờ
anh em ơi
hải cảng là đây
ôi chao hạnh phúc thật vô cùng rạng rỡ

Cờ Dân Chủ

hãy hớp lấy màu xanh cùng ánh đỏ
hãy ôm đầy sức sống cả hai tay
hãy uống âm thanh từng mỗi phút giây
hãy đi đến mặt trời đang đứng đó

chúng ta mở cả trăm ngàn cửa ngõ
gặp nhau đây hằng triệu mặt con người
bởi quá vui nên hét lớn ta cười
giờ cách mạng hôm nay vừa khởi đi
ta nhìn lên trời tự do hiển hiện
đường tương lai gió thổi lá cờ bay
ôi lá cờ dân chủ mến thương thay
qua thế kỷ làm than giờ mới thấy
ta sùng kính trời ơi là biết mấy
suốt trăm năm nô lệ cúi đầu đi
qua mười năm cộng sản nhét ngu si
hồn tin tưởng biết tìm đâu chí hướng
ta ngưỡng vọng hôm nay trời lý tưởng
ngát màu xanh xanh thắm của yêu thương
rực bình minh rạng rỡ ánh thiên đường
đêm gục chết theo với thời quá khứ
ta bước tới nắng tương lai đây ứ
phố lớn cười đại lộ hát nghênh ngang
xã hội đi về vũ trụ rộn ràng
nhà mới dựng gỗ ngói còn thơm lắm
ai mới kẻ chữ Việt Nam tươi thắm
lên trên tường trên bảng với trên tim
trên linh hồn giữa não động trong im lìm
tình yêu nước chao ôi là sâu kín
là đậm đà như trái cây muối chín
là thiết tha như tình ái người yêu
ta bước lên đau khổ ngã nghiêng xiêu
hạnh phúc dựng theo những làng xóm mới
ôi kiến thiết những tài nguyên mới tới
bàn tay anh bàn tay chị bàn tay tôi
vui gì hơn khi phá xẻ núi đồi
lưỡi cày bén xới đất hồng tươi tốt
ta tin tưởng ở đường ta thêm chót
vạch chông gai đi đến giữa thành công
bởi hôm nay ta gieo mạ cấy trồng
lúa hứa chắc một ngày mai no ấm
ta hét lớn lay không gian chuyển sấm
phá sạch tan sầu hận một đời qua
ta tiến lên kia ánh sáng chói lòa
đường rộng mở thênh thang trời dẫu chủ
ôi tự do thật vô cùng quyến rũ

mục lục: 1.tôi khóc/ 2.thước được/ 3.nostalgic blue/ 4.ta đi/ 5.gió bão qua rồi chẳng/
6.còn sáng tạo ta hãy còn sáng tạo/ 7.hợp tấu/ 8.anh hãy hát bài ca đông phương màu
nhiệm/ 9.tôi viết bài thơ xuôi/ 10.ta sẽ đến/ 11.ta úp mặt/ 12.mai/ 13.tôi quyết/ 14.ngon
ngọt/ 15.xanh/ 16.trắng thiếu phụ/ 17.như băng trường tình/ 18.tình mộng/ 19.em/

20.những tiếng giày/ 21.mặt hồ/ 22.sa mạc/ 23.chiều tiễn biệt/ 24.đêm hò hẹn/ 25.hãy trở về/ 26.những cành cây khô/ 27.trắng trắng/ 28.liêu vắng/ 29.hương giang dạ nguyệt/ 30.dạ lan hương tình/ 31.tinh khôi/ 32.hương trăng/ 33.đêm/ 34.thoát hồn/ 35.những gót chân/ 36.những ngày qua/ 37.mưa/ 38.bé ăn mỳ/ 39.người nông dân/ 40.bom/ 41.sau khi cháy nhà/ 42.những buổi chiều việt nam/ 43.bức thư của người thiếu phụ di cư/ 44.người em gái/ 45.tường thuật/ 46.phạm văn thông/ 47.khẩu cung/ 48.thằng bé nó cười/ 49.nước/ 50.hư không/ 51.đại lộ/ 52.một chuyến đi/ 53.hồi lực lượng dân chủ/ 54.đường tự do/ 55.sáng sài gòn/ 56.hải cảng/ 57.cờ dân chủ.

Quách Thoại

Nhà thơ.Tên thật **Đoàn Thoại**, sinh năm 1929 tại Huế. Sau 1945 từng tham dự các sinh hoạt chính trị và có một thời gian cư ngụ tại chùa để học Giáo lý Phật giáo. Vào Sài gòn năm 1948, khởi viết cho các báo Nguồn Sống, Làm Dân, Người Việt, Sáng Tạo, Việt Chính...Với cuộc sống buông thả cùng thi ca, Quách Thoại tìm đến cùng thuốc phiện và trở nên nghiện, đưa đến việc lâm bệnh lao phổi, phải vào nhà thương Thị Nghè. Nhưng thiếu điều kiện tài chánh và thân nhân, dẫn đến việc qua đời trong cô độc vào ngày 07 tháng 11 năm 1957 tại Sài Gòn. Quách Thoại để lại 3 tập bản thảo : Giữa Lòng Cuộc Đời, Những Bài Thơ Tình, Cờ Dân Chủ.

Tác phẩm đã xuất bản :
Giữa Lòng Cuộc Đời (thơ, 1963)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)